

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

N. WAHL

представено на 28 февруари 2018 година¹

Дело C-15/17

Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

срещу

Rajavartiolaitos

(Преюдициално запитване, отправено от Korkein oikeus
(Върховен съд, Финландия))

„Конвенция на Организацията на обединените нации по морско право — Член 220, параграф 6 — Компетентност на крайбрежна държава за обезпечаване на изпълнението — Компетентност на Съда да тълкува разпоредби на международното право — Директива 2005/35/ЕО — Замърсяване от кораби — Член 7, параграф 2 — Конвенция Marpol 73/78 — Изхвърляне на нефт в изключителната икономическа зона от чуждестранен кораб, преминаващ транзитно — Обстоятелства, при които крайбрежна държава може да заведе дело срещу чуждестранен плавателен съд — Свобода на корабоплаването — Защита на морската среда — Близост — Тежки щети или заплахата за тежки щети на крайбрежието, на свързаните с това интереси или на ресурсите на териториалното море или на изключителната икономическа зона — Явни обективни доказателства“

2. Настоящото преюдициално запитване се отнася по-специално до правилното тълкуване на член 220, параграф 6 от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право (наричана по-нататък „КООНМП“)² и на член 7, параграф 2 от Директива 2005/35/ЕО³ относно замърсяване от кораби — разпоредба, която възпроизвежда съдържанието на член 220, параграф 6 от КООНМП. По-конкретно, запитващата юрисдикция иска насоки относно обстоятелствата, при които крайбрежна държава може да заведе дело срещу чуждестранен плавателен съд, който е източник на нефтен разлив в изключителната икономическа зона (наричана по-нататък „ИИЗ“) на съответната крайбрежна държава.

¹ Език на оригиналния текст: английски.

² Сключена на 10 декември 1982 г. в Монтего Бей, Ямайка, и влязла в сила на 16 ноември 1994 г. Конвенцията е одобрена от името на (понастоящем) Европейския съюз с Решение № 98/392/ЕО на Съвета от 23 март 1998 г. за сключване от Европейската общност на Конвенция на Организацията на обединените нации по морско право от 10 декември 1982 г. и на Споразумението от 28 юли 1994 г. по отношение прилагането на част XI от Конвенцията (ОВ L 179, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 4, стр. 103).

³ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно замърсяването от кораби и относно въвеждането на санкции, включително наказателноправни санкции, за нарушения, свързани със замърсяване (ОВ L 255, 2005 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 158), изменена с Директива 2009/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г. (ОВ L 280, 2009 г., стр. 52).

3. Делото повдига важен принципен въпрос, който е в основата на тълкуването на общоприетите принципи на морското право. По-конкретно, в отговор на отправените към него въпроси Съдът ще има повод за първи път⁴ да уточни обстоятелствата, при които крайбрежни държави може, съгласно правото на Съюза, да се позовава на компетентност в своята ИИЗ по отношение на чуждестранен плавателен съд с цел защита на морската среда, без необосновано да засяга свободата на корабоплаване.

I. Правна уредба

A. Международното право

1. Конвенцията за намесата

4. Международната конвенция за намесата в открито море в случаи на бедствия, водещи до замърсяване на морето с нефт е сключена на 29 ноември 1969 г. в Брюксел (наричана по-нататък „Конвенцията за намесата“). Панама и Финландия са страни по тази конвенция, докато Европейският съюз и някои от неговите държави членки не са.

5. В съответствие с член 1, параграф 1 от Конвенцията за намесата страните по тази конвенция „могат да предприемат в открито море такива мерки, каквито са необходими, за да се предотвратят, ограничат, намалят или ликвидират сериозна и предстояща опасност за тяхното крайбрежие или свързани с него интереси от замърсяване или от заплахата за замърсяване на морето с нефт, произтичащи от морско бедствие или действия, свързани с такова бедствие, които биха довели до по-големи и пагубни последици“.

6. Член 2, параграф 4 от Конвенцията определя понятието „свързани интереси“ като „интересите на дадена крайбрежна държава, пряко накърнени или заплашени от морското бедствие, като например: а) морското крайбрежие, дейност в пристанищата или устията на реките, включително риболова, представляващи жизнено необходими средства за съществуване на засегнатите лица; б) туристически атракции в съответния район; в) здравословното състояние на крайбрежното население и благополучието на съответния район, включително опазването на живите ресурси на морето и дивеча“.

2. Конвенция Marpol 73/78

7. Международната конвенция за предотвратяване на замърсяването от кораби е сключена в Лондон на 2 ноември 1973 г. и допълнена с Протокол от 17 февруари 1978 г. (наричана по-нататък „Конвенция Marpol 73/78“). Тази конвенция установява правила, които имат за цел да сведат до минимум замърсяването на морската среда. За разлика от държавите членки Европейският съюз не е страна по Конвенция Marpol 73/78.

8. В съответствие с член 4, параграф 2 от Конвенция Marpol 73/78 се забранява всякакво нарушение на изискванията на Конвенцията, като за такова нарушение се определят санкции. Тази разпоредба предвижда още, че в случай на извършване на такова нарушение съответната страна по Конвенцията дава разпореджане за възбуждане на съдебна процедура в съответствие със своето законодателство или изпраща до държавата на знамето на кораба информация и доказателства в потвърждение на нарушението, с които разполага.

⁴ Новостта на въпросите, отправени до Съда, се подчертава и от обстоятелството, че поне доколкото ми е известно, в цялата си досегашна практика Международният съд не е тълкувал член 220 от КООНМП.

9. Анекс I към Конвенцията съдържа правила за предотвратяване замърсяването с нефт. В глава I, правило 1 от анекс I („Правила за предотвратяване на замърсяването с нефт“) Балтийско море се определя като особен район за целите на този анекс. В такива райони, поради технически причини, отнасящи се до техните океанографски и екологически условия и спецификата на превозите, е необходимо взимане на специални задължителни мерки за предпазване на морето от замърсяване с нефт. Съгласно Конвенция Marpol 73/78 в особените райони се предоставя по-високо ниво на защита, отколкото в други райони на морето.

10. Глава III, част C, правило 15A от анекс I към Конвенция Marpol 73/78 се отнася до контрола над изхвърлянето на нефт. По същество то посочва, че се забранява всякакво изхвърляне на нефт и нефтосъдържащи смеси от кораби с 400 или повече тона брутотонаж, ако нефтеното съдържание в изхвърляната смес превишава 15 части на милион (ppm). Глава III, част C, правило 15B от анекс I по същество отново възпроизвежда същото правило по отношение на особените райони.

3. КООНМП

11. Както всички държави членки, Европейският съюз е страна по КООНМП.

12. Член 1 от КООНМП пояснява, че за целите на тази конвенция:

„1) „район“ означава повърхността на морското и океанското дъно и неговите недра отвъд пределите на националната юрисдикция;

[...]

4) „замърсяване на морската среда“ означава привнасянето от човека, пряко или косвено, на вещества или енергия в морската среда, включително и в устията на реките, което води или би могло да доведе до такива пагубни последици, като увреждане на живите ресурси и живота в морето, опасност за здравето на човека, препятствия за морските дейности, включително за риболова и за всяко друго правомерно използване на морето, неблагоприятна промяна в качеството на морската вода с оглед на нейното използване и влошаване на условията за отдих;

[...]“.

13. Член 5б от Конвенцията установява правило, което урежда юрисдикцията на крайбрежните държави в ИИЗ. Той гласи:

„1. В [ИИЗ], крайбрежната държава има:

а) суверенни права за промишлено проучване и експлоатация, съхраняване и стопанисване на природните ресурси — живи и неживи, намиращи се на морското дъно, в неговите недра и в покриващите го води, както и по отношение на други дейности за икономическо разработване и експлоатация на зоната, като получаване на енергия чрез използване на водата, теченията и ветровете;

б) юрисдикция, както се определя от съответните разпоредби на тази конвенция, по отношение на:

[...]

iii) защита и опазване на морската среда;

[...]“.

14. Правата и задълженията на други държави в ИИЗ на дадена крайбрежна държава са предвидени в член 58 от Конвенцията. Съгласно тази разпоредба другите държави следва да гарантират, че ще упражняват правата си в изключителната икономическа зона в съответствие с Конвенцията, надлежно ще зачитат правата и задълженията на крайбрежната държава и ще спазват законите и правилата, приети от крайбрежната държава съгласно КООНМП и другите норми на международното право.

15. Част XII от КООНМП се отнася до защитата и опазването на морската среда.

16. Съгласно член 192 от КООНМП държавите са задължени да защитават и опазват морската среда.

17. В съответствие с член 217 от КООНМП държавите на знамето вземат мерки за обезпечаване ефективното изпълнение на нормите и стандартите за предотвратяване, намаляване и запазване под контрол замърсяването на морската среда от кораби независимо от мястото на извършване на нарушението.

18. Член 220, който се отнася до обезпечаване на изпълнението от крайбрежните държави, принадлежи към тази част от Конвенцията.

19. Член 220, параграфи 3—6 определят основанията за компетентност, при които крайбрежната държава може да предприеме мерки за изпълнение срещу плавателния съд, който е извършил нарушение на международни норми и стандарти за предотвратяване, намаляване и запазване под контрол замърсяването от плавателните съдове в нейната ИИЗ. Тези параграфи гласят следното:

„3. Ако има явни основания да се смята, че плавателният съд, извършващ плаване в териториалното море или [ИИЗ] на дадена държава, е нарушил в [ИИЗ] приложимите международни норми и стандарти или приетите от нея закони и правила в съответствие с тези международни норми и стандарти и които осигуряват тяхното осъществяване, то тази държава може да изиска от този плавателен съд информация относно наименованието на плавателния съд и пристанището, където е регистриран, относно последното и следващо пристанище, където ще влезне, както и друга имаща отношение към делото информация, необходима за установяването дали е било извършено нарушение.

4. Държавите на знамето приемат закони, правила и други мерки техните кораби да се подчиняват на изискванията за предоставяне на информация в съответствие с параграф 3.

5. Ако има явни основания да се смята, че плавателният съд, извършващ плаване в [ИИЗ] или в териториалното море на дадена държава, е извършил нарушение, упоменато в параграф 3, водещо до голямо изхвърляне, предизвикващо значително замърсяване или опасност от значително замърсяване на морската среда, тази държава може да предприеме фактическа инспекция на плавателния съд за изясняване на въпросите, свързани с това нарушение, ако плавателният съд отказва да предостави информация или ако съзнателно е предоставена информация, която противоречи на факти, и такава инспекция е оправдана от обстоятелствата по случая.

б. Ако има явни обективни доказателства, че плавателният съд, извършващ плаване в [ИИЗ] или териториалното море на дадена държава, е извършил в [ИИЗ] нарушение, упоменато в параграф 3, довело до изхвърляне, което е причинило или заплашва да причини тежки щети на крайбрежието, на свързаните с това интереси на крайбрежната държава или на ресурсите на нейното териториално море или [ИЗЗ], то тази държава може, спазвайки разпоредбите на раздел 7 и при условие че това е придружено с доказателствен материал, да заведе дело, включително и да разпорежи задържане на плавателния съд, в съответствие със своите закони“.

Б. Право на Европейския съюз

20. Директива 2005/35 се отнася до замърсяването от кораби и адекватните мерки, които да предприемат държавите членки за борба с това замърсяване.

21. По-специално, от съображения 2 и 3 е видно, че целта на Директивата е да подобри прилагането на Конвенция Marpol 73/78 чрез хармонизиране на нейното прилагане на равнището на ЕС. Необходимостта от хармонизиране се преценява като особено належаща, тъй като, от една страна, правилата, съдържащи се в Конвенция Marpol 73/78, се пренебрегват ежедневно от много голям брой кораби, плаващи във водите на Съюза, без да се предприемат корективни действия. От друга страна, преди приемането на Директивата практиките на държавите членки относно налагането на санкции за изхвърляне на замърсяващи вещества от корабите значително се различават.

22. Член 1 от Директивата определя целта ѝ. Той гласи:

„1. Целта на настоящата директива е да включи в правото на Общността международни стандарти относно замърсяването от кораби и да гарантира, че на лицата, отговорни за изхвърлянето на замърсяващи вещества, се налагат подходящи санкции, включително наказателноправни санкции, с оглед подобряване на морската безопасност и подобряване на опазването на морската среда срещу замърсяване от кораби.

2. Настоящата директива не възпрепятства държавите членки от приемане на по-строги мерки срещу замърсяване от корабите в съответствие с международното право“.

23. Съгласно член 3, параграф 1 от Директивата:

„Настоящата директива се прилага съгласно международното право към изхвърляне на замърсяващи вещества във:

[...]

- б) териториалните морски води на държава членка;
- в) проливи, използвани за международна навигация, предмет на режима за транзитно преминаване, както е определен в част III, раздел 2 от [КООНМП], до степента, до която една държава членка упражнява юрисдикция над такива проливи;
- г) [ИИЗ] или еквивалентна зона на държава членка, създадена съгласно международното право;
и
- д) открито море“.

24. Член 7 от Директива 2005/35 се отнася до изпълнение на мерките от крайбрежните държави по отношение на транзитните кораби. Той гласи:

„1. Ако съмнителното изхвърляне на замърсяващи вещества се извършва в пространствата по член 3, параграф 1, буква б), в), г) или д) и корабът, заподозрян за изхвърлянето, няма престой в пристанище на държавата членка, която разполага с информацията за съмнителното изхвърляне, се прилага следното:

- а) ако следващото пристанище на престой на кораба е в друга държава членка, засегнатите държави членки си взаимодействат тясно за инспекцията по член 6, параграф 1 и при решаването за подходящите мерки във връзка с всяко такова изхвърляне;
- б) ако следващото пристанище на престой на кораба е в държава извън Общността, държавата членка предприема мерки, за да обезпечи, че в следващото пристанище на престой корабът е информиран за съмнителното изхвърляне и че ще помоли държавата, в която се намира това пристанище, да предприеме подходящи мерки във връзка с всяко такова изхвърляне.

2. Когато има несъмнено, обективно доказателство, че кораб, плаващ в пространствата по член 3, параграф 1, буква б) или г), е извършил нарушение в пространството по член 3, параграф 1, буква г), което е довело до изхвърляне, причинило големи щети или което е заплаха за големи щети за крайбрежието или свързаните с него интереси на засегнатата държава членка, или заплаха за всякакви ресурси в пространствата по член 3, параграф 1, буква б) или г), тази държава, предмет на разглеждане в част XII, раздел 7 от [КООНМП], и при условие че доказателството дава основания, отнася въпроса до своите компетентни органи с цел започване на съдебни процедури, включително задържане на кораба, съгласно своето национално законодателство.

3. При всеки един случай се информират властите на държавата, под чийто флаг плава корабът“.

В. Финландското право

25. Глава III, член 1 от Merenkulun ympäristönsuojelulaki (1672/2009) (Закон за защита на околната среда при морския транспорт) гласи:

„Нарушенията на уредената по-горе в глава II, член 1 забрана за изхвърляне на нефт или на нефтени смеси във водите или в [ИИЗ] на Финландия, се наказват с глоба (глоба за изхвърляне на нефт), освен ако количеството изхвърлен нефт или изхвърлена нефтена смес или последиците от това могат да се считат за незначителни. За нарушения на забраната за изхвърляне, извършени от чуждестранен кораб, транзитно преминаващ в [ИИЗ] на Финландия, глоба се налага само ако изхвърлянето е причинило или заплашва да причини тежки щети на крайбрежието на Финландия, на свързаните с това интереси или на ресурсите на териториалното море или на [ИИЗ] на Финландия“.

II. Факти, производство и преюдициални въпроси

26. Bosphorus Queen е кораб за сухи товари, регистриран в Панама. Според Rajavartiolaitos (Службата за брегова охрана, Финландия, наричана по-нататък „Службата“) от този кораб е бил изхвърлен нефт в морето, когато корабът е преминавал транзитно в ИИЗ на Финландия на 11 юли 2011 г.

27. Изхвърлянето е станало в областта на външния край на ИИЗ на Финландия на разстояние от около 25 до 30 километра от финландското крайбрежие. Изхвърленият нефт се разпространява като ивица, широка около 10 метра и обхващаща над 37 километра. Площта на замърсяването е оценена на приблизително 0,222 km², а обемът му — между 0,898 и 9,050 m³.

28. Не са предприети никакви мерки за противодействие на изхвърления нефт. Не е забелязано нефтът да е достигнал до крайбрежието, както и не е установено изхвърленият нефт да е причинил конкретни щети.

29. Когато Bosphorus Queen се връща обратно от Санкт Петербург, извършвайки плаване в ИИЗ на Финландия, с решение от 23 юли 2011 г. Службата изисква от корабопричителя, а именно Bosphorus Queen Shipping Ltd. Corp (наричано по-нататък „Bosphorus“), да представи финансова гаранция в размер на 17 112 EUR за обезпечаване изпълнението на евентуално задължение за плащане на глоба за изхвърлен нефт. Гаранцията е предоставена на 25 юли 2011 г., след което корабът продължава по маршрута си.

30. На 26 юли 2011 г. Suomen ympäristökeskus (Агенцията по околна среда на Финландия, наричана по-нататък „Агенцията“) представя на Службата експертно становище относно рисковете, свързани с изхвърления от Bosphorus Queen нефт. Оценката на екологичните последици от изхвърлянето на нефта е извършена на база прогнозираното минимално количество изхвърлен нефт. Според това становище:

- Възможно е нефтът да попадне, поне отчасти, в крайбрежните райони на Финландия. В такъв случай то ще засегне неблагоприятно използването им с цел отдиш.
- Част от нефта има последици за откритото море в близост до мястото на изхвърляне.
- Изхвърленият нефт вреди на благоприятното развитие на състоянието на околната среда в Балтийско море.
- Изхвърленият нефт застрашава птиците, които се хранят и гнездят в откритото море.
- Нефтът е увредил растителния и животинския планктон. Нефтените съединения се предават по хранителната верига.
- Изхвърленият нефт вероятно е причинил пряко увреждане на трииглите бодливки, обитаващи повърхностните води в открито море, поради което не може да се изключи възможността за наличието на изключително отрицателно въздействие върху рибните запаси.
- В района утаяването е значително, като има вероятност част от нефтените съединения да проникнат в дънната зона и да нанесат щети на обитаващите дъното съобщества.
- В близост до мястото на изхвърляне се намират много на брой ценни природни зони, включени в мрежата „Натура 2000“.
- Моментът, в който е изхвърлен нефтът, е особено неблагоприятен за популациите на морските птици, тъй като във водите, разпростиращи се от външния архипелаг на Hanko (полуостров Ханко) до Архипелагово море, птиците имат голям брой малки, които все още не могат да летят, като малките на обикновената гага се движат на голямо разстояние от крайбрежието.

– Към момента, в който е изхвърлен нефтът, в района на Hankoniemi е имало десетки хиляди обикновени гаги. Изхвърлянето поражда голяма опасност за популацията на морските птици, обитаващи финландското крайбрежие.

31. На 16 септември 2011 г. Службата налага на Bosphorus глоба в размер на 17 112 EUR за изхвърляне на нефт. Въз основа на експертното становище Службата приема, че изхвърлянето е причинило или че е заплашвало да причини тежки щети на крайбрежието на Финландия, на свързаните с това интереси или на ресурсите на нейното териториално море или нейната ИИЗ.

32. Впоследствие Bosphorus предявява иск пред Helsingin käräjäoikeus (Първоинстанционен съд Хелзинки, Финландия), действащ като съд по морско право. Дружеството иска да бъдат отменени решенията за представяне на обезпечение и за налагане на глоба за изхвърляне на нефт.

33. В решението си от 30 януари 2012 г. съдът по морско право приема за установено, че количество изхвърлен в морето нефт от поне приблизително 900 литра произхожда от кораба Bosphorus Queen. В контекста на оценката на въздействието върху околната среда съдът по морско право приема, че изхвърлянето на нефта по смисъла на глава III, член 1 от Закона за защита на околната среда при морския транспорт е заплашвало да причини тежки щети. С оглед на тези съображения той отхвърля исковата молба.

34. С решение от 18 ноември 2014 г. Helsingin hovioikeus (Апелативен съд Хелзинки, Финландия) отхвърля жалбата, подадена срещу решението на съда по морско право.

35. Bosphorus сезира с касационна жалба запитващата юрисдикция, като иска последната да отмени решенията на Helsingin hovioikeus (Апелативен съд Хелзинки) и на съда по морско право, да отмени решенията за налагане на обезпечителната мярка и на глобата за изхвърляне на нефт и да отмени глобата за изхвърляне на нефт.

36. Тъй като има съмнения относно правилното тълкуване на съответните разпоредби от КООНМП и Директива 2005/35, запитващата юрисдикция решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли изразът „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“ в член 220, параграф 6 от [КООНМП], съответно изразът „крайбрежието или свързаните с него интереси“ в член 7, параграф 2 от Директива [2005/35] да се тълкува с оглед на определението на израза „свързани интереси“, съдържащо се в член 2, точка 4 от [Конвенцията за намесата]?
- 2) Съгласно определението, съдържащо се в член 2, точка 4, буква в) от [Конвенцията за намесата], посочена в първия преюдициален въпрос, изразът „свързани интереси“ означава, наред с друго, благополучието на съответния район, включително опазването на живите ресурси на морето и дивеча. Прилага ли се тази разпоредба и по отношение на опазването на живите ресурси на морето и дивеча в [ИИЗ], или тази разпоредба от Конвенцията се отнася само до опазването на интересите на крайбрежния район?
- 3) При отрицателен отговор на първия въпрос: какво се има предвид под израза „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“ в член 220, параграф 6 от [КООНМП], съответно под израза „крайбрежието или свързаните с него интереси“ в член 7, параграф 2 от Директива [2005/35]?
- 4) Какво означава изразът „ресурсите на нейното териториално море или на [ИИЗ]“ по смисъла на член 220, параграф 6 от [КООНМП] и на член 7, параграф 2 от Директива [2005/35]? Трябва ли под понятието „живи ресурси“ да се разбират само оползотворяеми

видове, или в обхвата на това понятие попадат и видовете, свързани или зависими от оползотворяеми видове по смисъла на член 61, параграф 4 от [КООНМП], като например растителни и животински видове, използвани за храна от оползотворяемите видове?

- 5) Как следва да се определи изразът „заплашва да причини“ в член 220, параграф 6 от [КООНМП], респ. „е заплаха“ в член 7, параграф 2 от Директива [2005/35]? Следва ли заплахата от причиняване [на щети] да се определи с оглед на понятието за абстрактна или конкретна заплаха или по друг начин?
- 6) Трябва ли при преценката за наличие на условията за упражняване на правомощието от крайбрежната държава, предвидени в член 220, параграф 6 от [КООНМП] и в член 7, параграф 2 от Директива [2005/35], определящият критерий да е обстоятелството, че причинените тежки щети или заплахата за тежки щети представляват последица, която е по-тежка от причиненото значително замърсяване или заплахата за значително замърсяване на морската среда по смисъла на член 220, параграф 5? Как следва да се определи значителното замърсяване на морската среда и как това замърсяване следва да се вземе предвид при оценката на причинените тежки щети или на заплахата за тежки щети?
- 7) Кои обстоятелства трябва да се вземат предвид при оценката на тежестта на причинените щети или на щетите, за които съществува опасност да бъдат причинени? Трябва ли при оценката да се вземат предвид например продължителността и географският обхват на отрицателните последици, изразяващи се в щети? Ако това е така, как следва да се оценят продължителността и размерът на щетите?
- 8) Директива 2005/35 установява минимални стандарти и не възпрепятства държавите членки от приемане на по-строги мерки срещу замърсяване от корабите в съответствие с международното право (член [1, параграф 2]). Приложима ли е възможността за прилагане на по-строги правила по отношение на член 7, параграф 2 от Директивата, в който е уредено правомощието на крайбрежната държава да предприема действия срещу транзитно преминаващ кораб?
- 9) Може ли при тълкуването на условията за упражняването на правомощието на крайбрежната държава, установени в член 220, параграф 6 от [КООНМП] и в член 7, параграф 2 от Директива 2005/35/ЕО, да се придаде значение на конкретните географски и екологични особености, както и на чувствителността на пространството на Балтийско море?
- 10) Имат ли се предвид под израза „явни обективни доказателства“ по смисъла на член 220, параграф 6 от [КООНМП] и на член 7, параграф 2 от Директива [2005/35] наред с доказателствата, че даден кораб е извършил нарушенията, до които се отнасят посочените разпоредби, също и доказателствата за последиците от изхвърлянето? Какви доказателства трябва да се изискват за това, че е налице заплаха за тежки щети за крайбрежието, за свързаните с него интереси или за ресурсите на териториалното море или на [ИИЗ], например за популациите на птиците и за рибните запаси, както и за морската среда в района? Означава ли изискването за наличие на явни обективни доказателства, че например оценката на отрицателното въздействие на изхвърления нефт върху морската среда винаги трябва да се основава на конкретно разследване и проучване на отрицателното въздействие на извършеното изхвърляне на нефт върху морската среда?“.

37. Писмени становища са представили белгийското, гръцкото, френското, нидерландското и финландското правителство, както и Европейската комисия. Bosphorus, френското, нидерландското и финландското правителство и Комисията са изслушани в съдебното заседание, проведено на 6 декември 2017 г., почти в навечерието на отбелязването на 100-ата годишнина на Финландия като самостоятелна морска нация.

III. Анализ

38. Запитващата юрисдикция отправя редица въпроси към Съда, отнасящи се по-специално до правилното тълкуване с оглед правото на Съюза на член 220, параграф 6 от КООНМП (съответно на член 7, параграф 2 от Директива 2005/35). Макар да подхождат към проблема от различни гледни точки, поставените въпроси по същество се отнасят до два взаимно свързани въпроса, засягащи обстоятелствата, при които крайбрежната държава може да се позове на компетентност в своята ИИЗ, а именно интересите, обхванати от юрисдикцията на крайбрежната държава, и необходимите доказателства, за да се обоснове приемането на мерки за изпълнение срещу транзитно преминаващ плавателен съд.

39. След като направя някои встъпителни бележки, ще разгледам поставените от запитващата юрисдикция въпроси в следните тематични групи: 1) интересите, обхванати от юрисдикцията на крайбрежната държава в ИИЗ съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35 (въпроси 1—4); 2) доказателствата, които са необходими съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35, за да започне крайбрежната държава съдебни процедури срещу чуждестранен плавателен съд (въпроси 5—7, 9 и 10), и 3) дискреционното правомощие на държавите членки съгласно член 7, параграф 2 от Директива 2005/35 (въпрос 8).

A. Встъпителни бележки

40. За по-добро разбиране на проблематичните въпроси, които са в основата на настоящото преюдициално запитване, считам за полезно да започна анализа си с някои встъпителни бележки. Първо, като се има предвид, че преюдициалното запитване засяга няколко различни международни споразумения в областта на морското право, най-напред ще припомня принципите, уреждащи компетентността на Съда да тълкува разпоредби на международното право в рамките на производството по преюдициално запитване. На второ място, ще очертая правната структура по отношение на разделението на компетентността между държавите на знамето и крайбрежните държави в контекста на морското право. В този контекст ще обясня по-специално как КООНМП подхожда към необходимостта от постигане на баланс между свободата на корабоплаването и опазването на морската среда.

1. Компетентността на Съда да тълкува разпоредби на международното право

41. Запитващата юрисдикция посочва три групи норми на международното право, които са от значение в настоящия случай. Това са КООНМП, Конвенция Marpol 73/78 и Конвенцията за намесата. Всяка от тези конвенции има различен статут от гледна точка на правото на Съюза.

42. Първо, както всички страни са съгласни, Съдът е компетентен да тълкува разпоредбите на КООНМП. Съгласно постоянната съдебна практика Съдът е компетентен да тълкува разпоредбите на международното право, които са част от правния ред на Съюза⁵. Тъй като Европейският съюз се е присъединил към КООНМП, тази конвенция е част от правния ред на Съюза. Следователно Съдът е компетентен да тълкува разпоредбите на тази конвенция.

⁵ Вж. решения от 30 април 1974 г., Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, т. 4—6), от 3 юни 2008 г., International Association of Independent Tanker Owners и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 42 и 43), от 4 май 2010 г., TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 60 и цитираната съдебна практика) и от 8 март 2011 г., Lesoochránárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125, т. 30 и цитираната съдебна практика).

43. Второ, що се отнася до Конвенция Marpol 73/78, всички държави — членки на Европейския съюз, са обвързани от тази конвенция, но не и Съюзът. Именно защото държавите членки са обвързани от посочената конвенция, Съдът е приел, че Конвенция Marpol 73/78 следва да се вземе предвид при тълкуването както на КООНМП, така и на разпоредбите на вторичното право, които попадат в приложното поле на Конвенция Marpol 73/78. Такъв е случаят по-специално с Директива 2005/35⁶.

44. Трето, нито Европейският съюз, нито всички държави членки са обвързани от Конвенцията за намесата. Страните, представили писмени становища, изразяват противоположни мнения относно обхвата на компетентността на Съда да тълкува разпоредбите на тази конвенция. Докато белгийското и френското правителство по-скоро поддържат, че Съдът може да тълкува разпоредбите на тази конвенция, Комисията, нидерландското и финландското правителство считат, че подобно тълкуване би било извън обхвата на компетентността на Съда. Запитана по този въпрос в съдебното заседание Комисията пояснява своята позиция: тя приема, че при тълкуването на член 220 от КООНМП Съдът наистина може да се ръководи от Конвенцията за намесата.

45. Струва ми се, че всички страни, които са взели отношение по въпроса, имат право.

46. От една страна, Съдът по принцип не е компетентен в рамките на преюдициално производство да дава авторитетно тълкуване на международни споразумения, сключени между държавите членки и трети държави. Това мнение се потвърждава от практиката на Съда в тази област⁷. Действително, без да се засяга конкретният случай на конвенции, като например посочената по-горе Конвенция Marpol 73/78, и положението, при което Европейският съюз е поел правомощия в областта, уредена с въпросното международно споразумение⁸, упражнявани преди това от държавите членки, тълкувателната компетентност на Съда обхваща само нормите, които са част от правния ред на Съюза.

47. Този принцип се потвърждава отново в решението на Съда по дело Manzi⁹ по отношение на допълнителния протокол към Конвенция Marpol 73/78, към който някои държави членки не са се присъединили. По това дело Съдът е постановил, че не е възможно тълкуване на разпоредби на вторичното право с оглед на задължение, наложено от международно споразумение, което не обвързва всички държави членки. В противен случай това би довело до разширяване на обхвата на това задължение по отношение на държави членки, които не са договарящи страни по това споразумение¹⁰.

48. Макар при обстоятелствата по дело Manzi на практика да е могло да се стигне до такъв резултат, според мен становището на Съда не може да се разбира в смисъл, че при тълкуването на разпоредби на правото на Съюза Съдът не може да взема предвид правилата на международното право, които не обвързват Съюза или всички държави членки.

6 Решение от 3 юни 2008 г., International Association of Independent Tanker Owners и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 52).

7 Решения от 4 май 2010 г., TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 61 и цитираната съдебна практика) и от 17 юли 2014 г., Qurbani (C-481/13, EU:C:2014:2101, т. 22).

8 Вж. по-специално решения от 12 декември 1972 г., International Fruit Company и др. (21/72—24/72, EU:C:1972:115, т. 18), от 14 юли 1994 г., Peralta (C-379/92, EU:C:1994:296, т. 16), от 3 юни 2008 г., International Association of Independent Tanker Owners и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 48) и становище 2/15 (Споразумение за свободна търговия между ЕС и Сингапур) от 16 май 2017 г. (EU:C:2017:376, т. 248).

9 Решение от 23 януари 2014 г., Manzi и Compagnia Naviera Orchestra (C-537/11, EU:C:2014:19).

10 Решение от 23 януари 2014 г., Manzi и Compagnia Naviera Orchestra (C-537/11, EU:C:2014:19, т. 47 и 48).

49. Общопризнато е, че съдебното тълкуване не се извършва във вакуум. Макар да е ясно, че Съдът не е компетентен да тълкува авторитетно правила, които не са част от правния ред на Съюза, за мен е трудно да приема, че не би могло, когато е уместно, да се направят изводи от такива правила за целите на тълкуването на разпоредбите на правото на Съюза. Това е така по-специално когато законодателната история на международно споразумение, което обвързва Европейския съюз или държавите членки, предполага наличието на тясна връзка със споразумение, което не ги обвързва.

50. Казано по друг начин, от явната липса на компетентност за тълкуване на Конвенцията за намесата не следва, че тази конвенция не може да послужи като пример при тълкуването на сходни понятия, които могат да се срещнат в КООНМП. С други думи, не може да се изключи възможността Съдът да тълкува КООНМП по начин, който съвпада с терминологията, използвана в Конвенцията за намесата. Както ще илюстрирам в контекста на преценката по първия, втория, третия и четвъртия преюдициален въпрос, съответните разпоредби на Конвенцията за намесата могат да бъдат полезни при тълкуването с оглед правото на Съюза на член 220, параграф 6 от КООНМП¹¹.

51. Преди обаче да разгледам този въпрос, ще проследя основните принципи на правната рамка, която разграничава компетентността на държавата на знамето и компетентността на крайбрежната държава в конкретния контекст на КООНМП.

2. Принципите, регламентиращи компетентността на крайбрежните държави за обезпечаване на изпълнението: свободата на корабоплаване и защитата на морската среда

52. Съгласно съдебната практика КООНМП цели да установи справедливо равновесие между интересите на крайбрежните държави и на други държави, които могат да бъдат противоречиви¹². Тези интереси са свързани по-специално със законния интерес за корабоплаване, независимо от географското положение на държавата, използването на природните ресурси и необходимостта от опазване на морската среда.

53. В този контекст свободата на корабоплаването е от особено значение. Всъщност свободното корабоплаване, като еманация на древния принцип на свобода на моретата¹³, е основата на международното морско право. За да се избегне разпокъсването на морето за протекционистични цели, свободата на корабоплаването гарантира, че всичко отвъд териториалното море е открито за използване в интерес на общото благо¹⁴.

54. Този принцип намира отражение в КООНМП: като последица от свободата на корабоплаването крайбрежните държави по правило имат юрисдикция само върху плавателни съдове, плаващи в тяхното териториално море, като ширината на последното не надхвърля 12 морски мили, измервани от изходните линии¹⁵. Дори тогава тази юрисдикция е ограничена от задължението за осигуряване на свободно транзитно преминаване на плавателните съдове¹⁶. Отвъд този район за отправна точка служи правилото, че държавата на знамето има юрисдикция върху плавателните съдове под нейно знаме. По-конкретно, държавата на знамето определя стандартите за безопасност, социалните и екологичните стандарти, които следва да се прилагат, и изпълнява тези правила по отношение на кораби, плаващи под неин флаг, в

¹¹ Вж. точка 68 и сл. по-долу.

¹² Решение от 3 юни 2008 г., International Association of Independent Tanker Owners и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 58).

¹³ За принципа на свобода на моретата и правото на всички нации да използват морето за търговия се говори още в трактата на нидерландския учен Хуго Гроций „Mare Liberum“, публикуван за първи път през 1609 г.

¹⁴ Guilfoyle, D. Part VII. High Seas. — In: Proels, A. (ed.), The United Nations Convention on the Law of the Sea, A commentary, Verlag C., Beck H., München, 2017, p. 679.

¹⁵ Като общо правило „изходната линия“ съвпада с бреговата линия при отлив.

¹⁶ Това е видно от съвместния прочит на членове 2, 3 и 17 от КООНМП.

съответствие с международните норми и стандарти¹⁷. Освен това обаче, съгласно член 217 от КООНМП, държавата на знамето трябва да обезпечи ефективното изпълнение на международните норми и стандарти относно замърсяването от кораби, независимо от мястото на извършване на нарушението.

55. Въпреки това, съгласно системата на компетентност, въведена с КООНМП, юрисдикцията на държавата на знамето отвъд териториалното море на дадена крайбрежна държава търпи важни изключения. Едно от тези изключения се отнася до юрисдикцията на крайбрежната държава в ИИЗ.

56. Член 57 от КООНМП определя ИИЗ като район отвъд териториалното море и прилежащ към него, който се разпростира на не повече от 200 морски мили от изходните линии. По отношение на ИИЗ действа особен правен режим, установен в част V от КООНМП (членове 55—75 от същата). По силата на член 56 от Конвенцията крайбрежната държава има, наред с другото, (ограничена) компетентност за обезпечаване на изпълнението в тази зона с цел адекватна защита на морската среда. От друга страна, съгласно член 58 от КООНМП, другите държави трябва да гарантират, че упражняват правата си в ИИЗ в съответствие с Конвенцията, надлежно зачитат правата и задълженията на крайбрежната държава и спазват законите и правилата, приети от крайбрежната държава съгласно разпоредбите на КООНМП и другите норми на международното право.

57. Счита се, че тези принципи отразяват съществуващия широк международен консенсус по отношение на необходимостта от защита на морската среда от замърсяване (от кораби). По-специално, компетентността за обезпечаване на изпълнението, предоставена на крайбрежните държави в ИИЗ в съответствие с член 220, параграфи 3—6 от КООНМП, за да вземат мерки срещу транзитно преминаващи плавателни съдове, може да се разглежда като конкретен израз на тази загриженост.

58. По-конкретно, през втората половина на XX век са сключени множество договори в отговор на нарастващата загриженост за замърсяването на морската среда¹⁸. Например Конвенцията за намесата е сключена през 1969 г. след опустошителното бедствие с кораба *Torrey Canyon*. Тя предоставя на всички страни по Конвенцията правомощие за намеса в открито море в случаи, когато морето или крайбрежието са застрашени от замърсяване с нефт в резултат на морска авария. Този принцип на право на намеса е потвърден отново в член 221 от КООНМП¹⁹.

59. Действително изглежда общоприето, че юрисдикцията на държавата на знамето сама по себе си е недостатъчна за борба със замърсяването от кораби²⁰. От тази гледна точка правомощията, предоставени на крайбрежните държави в член 220 от КООНМП — за които се твърди, че допълва правомощията, предоставени на крайбрежните държави от Конвенцията за намесата и член 221 от КООНМП, като позволява на крайбрежната държава да заведе дело дори в случаи, когато не е настъпила морска авария — според мен могат да се разглеждат като отражение на

17 Вж. по-специално член 94 от КООНМП.

18 От особено значение тук са Конвенция *Magpol 73/78* и Конвенцията за намесата. Освен това през този период са сключени няколко регионални договора. Сред тези споразумения е Конвенцията за защита на морската среда на района на Балтийско море, сключена в Хелзинки през 1992 г. (наричана по-нататък „Хелзинкската конвенция“), влязла в сила на 17 януари 2000 г.

19 Вж. Отдел по океанография и морско право, Служба по правни въпроси на Организацията на обединените нации, „The Law of the Sea, Enforcement by Coastal States, Legislative History of Article 220 of the United Nations Convention on the Law of the Sea Area“, публикация на Организацията на обединените нации, Ню Йорк, 2005 г., стр. 4, точка 17.

20 Вж. в този смисъл съображение 2 от Директива 2005/35, в което изрично се посочва, че международните правила относно замърсяване от кораби, предвидени в Конвенция *Magpol 73/78*, се пренебрегват ежедневно от много голям брой кораби, плаващи във водите на Общността.

желанието на международната общност да изработи инструменти за по-ефективна борба срещу замърсяването от кораби и за защита на морската среда като общо благо. В това отношение подчертавам, че Конвенцията за намесата оказва влияние върху формулирането не само на член 221 от КООНМП, но и на член 220 от същата²¹.

60. На този етап следва да се изтъкне, че член 220, параграфи 3—6 от КООНМП просто предоставя на крайбрежната държава, при ясно определена съвкупност от обстоятелства, компетентност за обезпечаване на изпълнението, която е допълнителна към компетентността на държавата на знамето. Тя предоставя (ограничена) компетентност на крайбрежните държави с цел защита на морската среда в случай на нарушение на приложимите международни норми и стандарти за предотвратяване, ограничаване и контрол на замърсяването от плавателни съдове. Материалноправните норми, съдържащи се в Конвенция Магпол 73/78, относно предотвратяването на замърсяването с нефт представляват съвкупност от такива правила. Всъщност не трябва да се забравя, че КООНМП представлява рамкова конвенция, която е допълнена с други международни споразумения, като например Конвенция Магпол 73/78²².

61. Обратно, член 220, параграфи 3—6 от КООНМП не налага например по-строги стандарти за замърсяване от тези, които иначе биха били приложими. Тази правна уредба също така не предоставят компетентност на крайбрежните държави за намеса по отношение на чуждестранни плавателни съдове отвъд границите на компетентност на държавата на знамето. Действително, както е видно от член 228, параграф 1 от КООНМП, държавата на знамето може да започне съдебно преследване в срок от шест месеца, след като е била информирана от крайбрежната държава за мерките, предприети срещу плавателен съд, плаващ под нейно знаме²³.

62. Както всички други държави, държавите на знамето също трябва да защитават и опазват морската среда, съгласно член 192 от КООНМП. Те трябва също така да осигурят ефективно прилагане на международните правила и стандарти относно замърсяването от плавателни съдове на основание член 217 от КООНМП. В съответствие с принципа на близост, член 220, параграфи 3—6 от КООНМП обаче възлага компетентност и на държавата, която има най-явен интерес от това, а именно крайбрежната държава. На практика се предполага, че крайбрежната държава е държавата, която може най-добре да установи нарушение на съответните международни правила относно замърсяването от кораби и при необходимост да предприеме мерки за изпълнение срещу въпросния плавателен съд.

63. От тази гледна точка основанията за компетентност, предвидени в член 220, параграфи 3—6 от КООНМП по отношение на компетентността на крайбрежната държава в ИИЗ, имат за цел да гарантират ефективното прилагане на разпоредбите на Конвенцията, отнасящи се до защитата и опазването на морската среда.

21 Вж. Отдел по океанография и морско право и Служба по правни въпроси на Организацията на обединените нации, „The Law of the Sea, Enforcement by Coastal States, Legislative History of Article 220 of the United Nations Convention on the Law of the Sea“, публикация на Организацията на обединените нации, Ню Йорк, 2005 г., стр. 4, точка 17. В този смисъл вж. още *Churchill, R. R. et Lowe, A. V. The law of the sea.*, 3. ed., Juris Publishing, Manchester University Press, Manchester, 1999, p. 354.

22 Churchill, R., и Lowe, A.V., цит.съч., стр. 369.

23 В съдебното заседание се изяснява, че в настоящия случай органите на държавата на знамето (Панама) са били информирани, в съответствие с приложимите разпоредби на КООНМП, за мерките, приети от финландските органи срещу *Bosphorus Queen*. В допълнение към разпоредбите на член 228 от КООНМП е важно да се отбележи, че и в по-общ план правилата относно гаранциите, съдържащи се в част XII, раздел 7 от КООНМП, гарантират, че правата на държавата на знамето се вземат надлежно предвид, когато крайбрежната държава упражнява компетентност.

64. В обобщение, юрисдикцията на държавата на знамето остава основното правило съгласно КООНМП. Въпреки това, предоставяйки конкурираща компетентност на крайбрежната държава в ИИЗ в случая на нарушение на приложимите международни правила, КООНМП отразява признатата необходимост от ефективна защита на интересите на крайбрежната държава и от опазване и съхранение морската среда като общо благо за човечеството в епохата на нарастващо използване на моретата²⁴.

65. Тези съображения трябва да се имат предвид при преценката на въпросите, отправени до Съда по това дело.

Б. Въпроси 1—4: интересите, обхванати от член 220, параграф 6 от КООНМП

66. В началото бих искал да отбележа, че Съдът не е компетентен да отговори на втория преюдициален въпрос, тъй като с него се иска тълкуване на Конвенцията за намесата. Както беше обяснено по-горе, Съдът не може да отговори на този въпрос поради липса на компетентност²⁵.

67. Все пак считам, че с този въпрос, разгледан в контекст заедно с първия, третия и четвъртия въпрос, по същество се пита как следва да се тълкуват интересите, обхванати от член 220, параграф 6 от КООНМП и повторени в член 7, параграф 2 от Директива 2005/35. Не трябва да се забравя, че в допълнение към другите елементи, посочени в член 220, параграф 6 от КООНМП, крайбрежната държава е компетентна да заведе дело само доколкото интересите, които иска да защити чрез позоваване на своята компетентност, съвпадат с посочените в тази разпоредба.

68. За да установи дали това е така в настоящия случай, запитващата юрисдикция иска от Съда да поясни значението на понятията „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“ и „ресурсите на [...] териториално море или [ИИЗ]“. Действително от акта за преюдициално запитване става ясно, че запитващата юрисдикция има съмнения дали тези понятия обхващат интересите, установени в експертното становище на Агенцията²⁶.

69. Както посочих по-горе, член 220, параграф 6 от КООНМП има за цел да се гарантира ефективната защита и опазването на морската среда. Именно в светлината на тази цел следва да се тълкуват посочените интереси.

1. Понятието „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“

70. Що се отнася, първо, до понятието „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“, обстоятелството, че Съдът не е компетентен да тълкува разпоредбите на Конвенцията за намесата, не означава, че разпоредбите на тази конвенция следва да бъдат изцяло пренебрегнати — или че не може да се стигне до същото тълкуване като в посочената конвенция — при тълкуването на член 220, параграф 6 от КООНМП. Същевременно е ясно, че няма задължение определението на понятието „свързани интереси“ в член 2, параграф 4 от Конвенцията за намесата да се пренесе директно към член 220, параграф 6 от КООНМП.

²⁴ В член 136 от КООНМП морското дъно конкретно се определя като „общо наследство на човечеството“.

²⁵ Вж. точка 45 по-горе.

²⁶ Вж. точка 29 по-горе.

71. По-конкретно, от законодателната история на член 220, параграф 6 от КООНМП е видно, че при приемането на разпоредбите, съгласно които крайбрежните държави също са компетентни да приемат мерки срещу извършили нарушение чуждестранни плавателни съдове, договарящите страни са се ръководили от Конвенцията за намесата²⁷. Наистина, нищо не указва, че е предвидено определенията, възприети в Конвенцията за намесата, да бъдат пренесени и към КООНМП, която не съдържа определение на понятието „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“, нито на „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“.

72. При все това, както посочих по-горе, Конвенцията за намесата несъмнено представлява част от по-широкия законодателен контекст, в който се вписва член 220, параграф 6 от КООНМП. Като се има предвид, че правилата, съдържащи се в КООНМП, явно целят да допълнят и разширят тези, които се съдържат в Конвенцията за намесата, по отношение на компетентността на крайбрежната държава да се намеси в случай на морско бедствие, значението на понятието „свързани интереси“ съгласно Конвенцията за намесата представлява полезен критерий за определянето на интересите, обхванати от член 220, параграф 6 от КООНМП.

73. В това отношение считам че определението на „свързани интереси“, възприето в Конвенцията за намесата, е широко. Съгласно член 2, параграф 4 от Конвенцията за намесата „свързани интереси“ означава интересите на дадена крайбрежна държава, пряко накърнени или заплашени от морското бедствие, като например морското крайбрежие, дейност в пристанищата или устията на реките, включително риболова, представляващи жизнено необходими средства за съществуване на засегнатите лица, туристически атракции в съответния район и здравословното състояние на крайбрежното население и благополучието на съответния район, включително опазването на живите ресурси на морето и дивеча.

74. Не откривам никакви основания за подкрепа на мнението, че в контекста на КООНМП следва да се възприеме различно тълкуване. Всъщност не трябва да се забравя, че член 220, параграф 6 от КООНМП има за цел да гарантира подходяща защита на морската среда. Затова тази разпоредба предоставя компетентност на крайбрежните държави да се намесват в ИИЗ. Очевидно е, че възможността за намеса би била значително възпрепятствана, ако интересите, посочени в нея, се тълкуват стеснително.

75. Няма основания да се счита, че ще бъдат засегнати само някои аспекти на околната среда или че следва да бъдат обхванати само интересите на крайбрежната държава в териториалното море. Поради тези съображения считам, че понятието „крайбрежие или свързаните с това интереси“ трябва да се тълкува в смисъл, че включва съвкупността от интересите на крайбрежната държава в териториалното море, които са пряко свързани с използването на морето и здравословна околна среда.

2. Понятието „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“

76. На второ място, по отношение на понятието „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“, според мен фактът, че в член 220, параграф 6 от КООНМП също се упоменават „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“, явно отразява желанието в приложното поле на член 220, параграф 6 от КООНМП да се включат всички аспекти на морската среда, които могат да бъдат засегнати от замърсяване от кораби.

²⁷ Вж. точка 58 по-горе.

77. Що се отнася до конкретния въпрос на запитващата юрисдикция, следните съображения ме карат да смятам, че интересите, обхванати от израза „ресурсите на [...] териториално море или [ИИЗ]“, трябва да включват растителни и животински видове, използвани за храна от оползотворяеми видове.

78. На първо място, използването на думата „any“ за описание на въпросните ресурси предполага, че трябва да се възприеме широко тълкуване в съответствие с обикновеното значение на тази дума, тоест понятието трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до всички живи и неживи ресурси, независимо дали тези ресурси могат или не могат да бъдат пряко оползотворени.

79. На второ място, тълкуването на понятието „ресурсите“, според което растителните и животинските видове, използвани за храна от оползотворяеми видове, трябва да се обхващат от понятието „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“, е в съответствие с одобрения от Европейския съюз екосистемен подход в областта на политиката за морска среда и общата политика в областта на рибарството²⁸. Този подход не разглежда видовете изолирано от по-широката екосистема, а зачита взаимодействията в рамките на екосистемата, включително между видовете²⁹. КООНМП ясно признава тези връзки, по-специално в член 61, параграф 4³⁰, на който също се позовава запитващата юрисдикция.

80. На трето място, най-вече не трябва да се забравя, че член 220 от КООНМП има за цел да се гарантира *ефективната* защита и опазването на морската *среда* като цяло. Разбира се, ограничаването на приложното поле на тази разпоредба до ресурси, които не са пряк обект на експлоатация от страна на крайбрежната държава, би било в противоречие с посочената цел.

81. Поради това предлагам отговорът на първия, втория, третия и четвъртия преюдициален въпрос да гласи, че член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35 трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, понятието „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“ включва съвкупността от интересите на крайбрежната държава в териториалното море и ИИЗ, свързани с експлоатацията на морето и здравословна околна среда, и че от друга страна, понятието „ресурсите на нейното териториално море или [ИИЗ]“ обхваща и двата вида живи ресурси — каквито са представителите на флората и фауната, използвани за храна от оползотворяеми видове — и неживите ресурси.

В. Въпроси 5—7, 9 и 10: доказателствата, които са необходими съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП, за да се обоснове приемането на мерки за изпълнение от крайбрежната държава

82. С петия, шестия, седмия, деветия и десетия въпрос запитващата юрисдикция по същество иска насоки относно доказателствата, които са необходими, за да може крайбрежната държава да започне съдебни процедури срещу чуждестранни плавателни съдове, плаващи в нейната ИИЗ, съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35.

28 Вж. съображение 44 от Директива № 2008/56/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година за създаване на рамка за действие на Общността в областта на политиката за морска среда (Рамкова директива за морска стратегия) (ОВ L 164, 2008 г., стр. 19) и съображения 13 и 22 от Регламент (ЕС) № 1380/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2013 година относно общата политика в областта на рибарството, за изменение на регламенти (ЕО) № 1954/2003 и (ЕО) № 1224/2009 на Съвета и за отмяна на регламенти (ЕО) № 2371/2002 и (ЕО) № 639/2004 на Съвета и Решение 2004/585/ЕО на Съвета (ОВ L 354, 2013 г., стр. 22).

29 Вж. още заключението ми по дело Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V./Германия (С-683/16, ЕУ:С:2018:38, т. 18—31).

30 Съгласно член 61, параграф 4 от КООНМП, предприемайки мерки за съхраняване и стопанисване за живите ресурси, крайбрежната държава взема под внимание последиците за видовете, свързани или зависими от видовете, които се ловят, с оглед поддържането или възстановяването на популациите от такива свързани или зависещи видове над нивата на които тяхното възпроизводство може да бъде сериозно застрашено.

83. За да дам насоки по този въпрос, ще го разгледам на два етапа. Първо, ще разгледам взаимовръзката между член 220, параграфи 3, 5 и 6 от КООНМП. На второ място, ще се спра на елемента „заплаха за големи щети“, посочен в член 220, параграф 6 от КООНМП.

1. Взаимовръзката между член 220, параграфи 3, 5 и 6 от КООНМП: три отделни основания за компетентност

84. За по-добро разбиране на вътрешната логика на член 220 от КООНМП и начина на функциониране на член 220, параграф 6 от КООНМП, е полезно най-напред да се разгледа взаимовръзката между член 220, параграфи 3, 5 и 6 от КООНМП, като последните два параграфа са подробно разгледани в съдебното заседание.

85. Предварително ще отбележа, че по общоприето мнение член 220 от КООНМП се основава на степенуван подход.

86. От особено значение в контекста на настоящото дело са основанията за компетентност, предвидени в член 220, параграфи 3, 5 и 6 от КООНМП, които предоставят компетентност на крайбрежната държава по отношение на чуждестранни плавателни съдове, плаващи в нейната ИИЗ. На практика, както ще стане видно от следващото изложение, всяка от тези разпоредби съдържа отделно основание за компетентност в полза на крайбрежната държава. Тези основания следва да се прилагат при различни обстоятелства и те значително се различават по отношение на мерките, които крайбрежната държава може да предприеме въз основа на всяко от тях. Поради това съответните елементи на всяко основание за компетентност следва да се разгледат отделно, с оглед на обстоятелствата по разглежданото дело.

87. Степенуваният подход личи от равнището на намеса, което допуска всяка от тези разпоредби. Първо, член 220, параграф 3 от КООНМП предоставя на крайбрежната държава правото да изиска информация от чуждестранния плавателен съд с цел да се установи дали е било извършено нарушение на международните норми и стандарти относно замърсяване от кораби. Второ, член 220, параграф 5 от КООНМП предоставя на крайбрежната държава правото да извърши инспекция на чуждестранния плавателен съд. Трето, член 220, параграф 6 от КООНМП предоставя на крайбрежната държава правото да заведе дело срещу чуждестранния плавателен съд.

88. Между основанията за компетентност, предвидени в член 220, параграфи 3 и 5, съществува явна връзка. От една страна, и двете разпоредби се отнасят до обстоятелства, при които крайбрежната държава подозира (тоест държавата има *явни основания да смята*), че чуждестранен плавателен съд е нарушил международните норми и стандарти по отношение замърсяването на морето. Мерките, посочени в тези разпоредби, имат за цел да се установи, че плавателният съд е източникът на въпросното нарушение. От друга страна, съгласно член 220, параграф 5 от КООНМП, крайбрежната държава може да предприеме инспекция на чуждестранния плавателен съд, който е отказал да сътрудничи на органите на крайбрежната държава по отношение на искания за предоставяне на информация съгласно член 220, параграф 3, само когато разследването нарушение е довело до *голямо* изхвърляне, предизвикващо значително замърсяване или опасност от *значително замърсяване на морската среда*.

89. С други думи, отказът да се сътрудничи не означава автоматично, че крайбрежната държава може да предприеме инспекция по член 220, параграф 5 от КООНМП. Напротив, инспекция е възможна само при строги условия, когато обемът на изхвърлянето и замърсяването, причинено от това изхвърляне, са достатъчно значими.

90. За разлика от член 220, параграфи 3 и 5 член 220, параграф 6 от КООНМП се отнася до ситуация, при която крайбрежната държава *има явни обективни доказателства* за нарушението³¹. Освен това, за да има право крайбрежната държава да започне съдебни процедури, нарушението трябва да е довело до изхвърляне, което е причинило или заплашва да причини тежки щети на интересите, защитени с тази разпоредба.

91. Важно е да се подчертае, че за разлика от член 220, параграфи 3 и 5 от КООНМП нищо не показва, че прилагането на член 220, параграф 6 от КООНМП зависи от предварителното прилагане на член 220, параграф 5 от КООНМП. Тези разпоредби просто уреждат различни обстоятелства.

92. Разбира се, напълно е възможно извършването на инспекция по смисъла на член 220, параграф 5 от КООНМП да предостави явни обективни доказателства за нарушението, каквито са необходими за прилагането на член 220, параграф 6 от КООНМП. Невинаги обаче случаят е такъв. Действително крайбрежната държава може да разполага например с (въздушни) фотографски доказателства, които показват, че въпросният чуждестранен плавателен съд е извършил нарушение на приложимите международни норми и стандарти относно замърсяването от кораби. Настоящият случай може да послужи като пример в това отношение: в съдебното заседание се пояснява, че органът е разполагал с кадри, заснети от въздуха, които потвърждават, че Bosphorus Queen е източникът на въпросното изхвърляне.

93. Въпреки това, както споменах по-горе, наличието на явни обективни доказателства за нарушение от страна на конкретен чуждестранен плавателен съд само по себе си не е достатъчно, за да обоснове завеждането на дело срещу този плавателен съд съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП. Това нарушение трябва да е довело до изхвърляне, което е причинило или заплашва да причини тежки щети.

94. Според мен запитващата юрисдикция има съмнения дали при обстоятелствата по настоящото дело съществува „[заплаха от] тежки щети“ по смисъла на член 220, параграф 6 от КООНМП. По-конкретно, тя не е убедена с какъв вид доказателства за тази заплаха трябва да разполага крайбрежната държава, за да се позове на компетентност съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП (и на член 7, параграф 2 от Директива 2005/35).

95. Веднага ще разгледам въпроса как следва да се тълкува този елемент в контекста на конкретните обстоятелства по настоящото дело.

2. Заплахата от тежки щети, посочена в член 220, параграф 6 от КООНМП: конкретна преценка въз основа на Конвенция Маргол 73/78

96. В самото начало е полезно да се припомни, че член 220, параграф 6 от КООНМП определя основанието за компетентност, което позволява на крайбрежната държава да заведе дело срещу чуждестранен плавателен съд, плаващ в нейната ИИЗ. В съответствие със степенувания подход на член 220 параграф 6 от тази разпоредба предоставя на крайбрежната държава най-широките правомощия по отношение на чуждестранните плавателни съдове.

³¹ В това отношение официалните версии на член 220, параграф 6 от КООНМП на френски и английски са различни. Докато английският текст се позовава на „clear objective evidence“, френският текст се позовава просто на „clear evidence“ (*preuve manifeste*).

97. При все това важно е да се подчертае, че доказателствата, които са необходими, за да бъдат наложени санкции на чуждестранния плавателен съд в производството по член 220, параграф 6 от КООНМП — като например наложената в настоящия случай глоба за изхвърляне на нефт — не се уреждат от тази разпоредба. Доказателствата, необходими за налагането на санкции в рамките на това производство, и техният обем остават предмет на уреждане от националното право на съответната крайбрежна държава³².

98. В този контекст въпросът, който се поставя, е как запитващата юрисдикция трябва да прецени дали съществува заплаха от тежки щети, за да заведе делото съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП.

99. Преди всичко, при определяне значението на израза „заплашва да причини тежки щети“, съдържащ се в член 220, параграф 6 от КООНМП, трябва да се преодолее изкушението за съпоставяне на това понятие с понятието „опасност от значително замърсяване“ в член 220, параграф 5 от КООНМП. Както вече беше посочено, обстоятелствата, при които крайбрежната държава може да се позове на компетентност въз основа на основанията за компетентност, определени в тези разпоредби, са различни и съдържащите се в тях елементи следва да се преценяват самостоятелно. По-специално, не трябва да се забравя, че „замърсяване“ и „щети“ са две отделни понятия. В зависимост от обстоятелствата значително замърсяване може да причини или да не причини (заплаха от) тежки щети на конкретни интереси. С други думи, между двете понятия не съществува задължителна връзка.

100. На второ място, член 220, параграф 6 от КООНМП изисква наличието на явни обективни доказателства за нарушение на международните норми и стандарти относно замърсяването от кораби. Член 220, параграф 3 от КООНМП и Директива 2005/35 специално се позовават на тази конвенция.

101. В съответствие с глава III, част C, правило 15 от анекс I към Конвенция Marpol 73/78 се забранява всякакво изхвърляне на нефт и нефтосъдържащи смеси от кораби с 400 или повече тона брутотонаж, ако нефтеното съдържание в изхвърляната смес превишава 15 части на милион (ppm). С други думи, всяко изхвърляне над тази концентрация представлява нарушение на Конвенция Marpol 73/78, за което следва да се наложи санкция в съответствие с член 4, параграф 2 от тази конвенция.

102. Доколкото, както в настоящия случай, изхвърленият нефт се вижда с просто око, това ограничение е значително превишено³³. Все пак, дали е това достатъчно да причини заплаха за *тежки* щети, както изисква член 220, параграф 6 от КООНМП, според мен зависи от конкретните обстоятелства, при които е станало изхвърлянето.

103. С други думи, сериозността на заплахата от щети не следва да се определя абстрактно. В противен случай, както по същество твърди френското правителство, крайбрежната държава може автоматично да заведе дело срещу чуждестранен плавателен съд, плаващ в нейната ИИЗ, всеки път, когато тази държава разполага с доказателства, че плавателен съд е изхвърлил нефт в ИИЗ на същата държава в нарушение на съответните правила на Конвенция Marpol 73/78.

³² Член 4, параграф 2 от Конвенция Marpol 73/78 задължава страните по конвенцията да налагат санкции в съответствие с националното си законодателство. В контекста на ЕС член 8 от Директива 2005/35 уточнява, че държавите членки могат да налагат ефективни, пропорционални и възпиращи санкции за изхвърляне на замърсяващи вещества.

³³ Предложение за Директива на Европейския парламент и на Съвета относно замърсяването от кораби и относно въвеждането на санкции, включително наказателноправни санкции, за нарушения, свързани със замърсяване (СОМ(2003) 92 окончателен, Обяснителен меморандум, точка 4.2). Вж. още Резолюция МЕРС.61(34), приета на 9 юли 1993 г., Visibility Limits of Oil Discharges of Annex I of Marpol 73/78. Съгласно тази резолюция изхвърлянето на нефтосъдържаща смес с концентрация от 15 части на милион (ppm) при никакви обстоятелства не може да бъде забелязано зрительно или с уреди за дистанционно наблюдение. Най-ниската концентрация на нефт при изхвърляне на нефтосъдържаща смес, при която първите следи са зрительно наблюдавани от въздухоплавателното средство, е 50 ppm, независимо от свързани с това фактори като настройки на инсталацията, скорост на извършващия изхвърлянето плавателен съд, скорост на вятъра и височина на вълните.

Всъщност това правителство твърди, че заплахата за тежки щети може да се предполага, при условие че са налице доказателства, че въпросният плавателен съд е източникът на изхвърляне, което надвишава (значително) ограничението, установено в част С, глава 3, правило 15 от анекс I към Конвенция Marpol 73/78.

104. Този подход несъмнено би бил в съответствие с целта на член 220 от КООНМП за гарантиране на ефективна защита и опазване на морската среда. Въпреки това, както обясних по-горе, основното правило на КООНМП остава правилото за компетентност на държавата на знамето. Действително не бива да се забравя, че преди всичко държавите на знамето следва да гарантират, че плавателните съдове, плаващи под тяхно знаме, спазват съответните приложими международни норми и стандарти, и да предприемат подходящи мерки за изпълнение, в случай че техен кораб наруши тези правила. Само при изключителни, ясно определени обстоятелства крайбрежната държава има правомощие, в съответствие с принципа на близост, да приема мерки срещу чуждестранен плавателен съд в ИИЗ. Следователно, за да не се допусне компетентността на крайбрежната държава да се превърне в основно правило, заплахата за тежки щети не трябва просто да предполага.

105. Поради това според мен елементът на „заплаха за тежки щети“ трябва да се основава на конкретна преценка на обстоятелствата, въз основа на която може обосновано да се предположи, че изхвърлянето заплашва да причини тежки щети на интересите на крайбрежната държава, посочени в член 220, параграф 6 от КООНМП. Факторите, които са релевантни за преценката дали съществува заплаха за тежки щети, могат да включват например уязвимостта на района, засегнат от изхвърлянето, обема, географското му местоположение и неговия обхват, както и продължителността на изхвърлянето и преобладаващите метеорологични условия в района около момента на изхвърлянето.

106. В настоящия случай изхвърлянето на нефт е станало в Балтийско море и по-конкретно във Финския залив. Балтийско море е международно признато за особен район, който се характеризира с географски особености и особено уязвима екосистема, която се нуждае от специална закрила³⁴. Без съмнение това обстоятелство следва да се вземе предвид при тълкуването на член 220, параграф 6 от КООНМП: то е от значение, когато се определя дали в контекста на разглежданото дело изхвърлянето заплашва да причини тежки щети.

107. Както посочва Комисията в съдебното заседание, абстрактната заплаха за причиняване на (тежки) щети (тоест, наличието на видимо изхвърляне) се превръща, донякъде парадоксално, в конкретна заплаха за тежки щети при конкретните обстоятелства на изхвърляне в особено уязвим район. Това е така, при условие че при тези обстоятелства може разумно да се предположи, че самото съществуване на изхвърляне като разглежданото в главното производство заплашва да причини тежки щети.

108. Казано по друг начин, специфичните географски и екологични характеристики и чувствителността на района на Балтийско море не засягат обхвата на компетентност на крайбрежната държава съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП по такъв начин, че това основание за компетентност да обхваща и ситуации, при които нарушението на приложимите правила на Конвенция Marpol 73/78 не създава заплаха за тежки щети. Тези характеристики са от значение, за да се установи съществуването на заплаха за тежки щети.

³⁴ Това е видно не само от регионалната Хелзинкка конвенция, която въвежда конкретни правила за борба срещу замърсяването в Балтийско море. Глава I, правило 1 от анекс I към Конвенция Marpol 73/78 също признава Балтийско море за особен район, който се нуждае от специални задължителни методи за предотвратяване замърсяването на морето с нефт. Освен това през 2005 г. Международната морска организация (ММО) определя Балтийско море като „особено чувствителна морска зона“, което означава, че тя „се нуждае от специална защита чрез действия на ММО поради нейното значение за признати екологични, социално-икономически или научни характеристики, доколкото тези характеристики могат да бъдат уязвими за щети, предизвикани от международни корабоплавателни дейности“. Вж. Резолюция А. 982 (24) на ММО, Преработени насоки за установяването и означаването на особено чувствителните зони, приета на 1 декември 2005 г.

109. Въз основа на това считам, че на петия, шестия, седмия, деветия и десетия преюдициален въпрос следва да се отговори в смисъл, че крайбрежната държава може да упражнява компетентност за обезпечаване на изпълнението, предвидена в член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35, при положение че, от една страна, тази държава разполага с явни обективни доказателства, че чуждестранен плавателен съд е източник на изхвърляне, което нарушава приложимите международни норми и стандарти по отношение на замърсяване от кораби, и че от друга страна, с оглед на обстоятелствата в конкретния случай може да се предположи, че това изхвърляне заплашва да причини тежки щети на морската среда. Когато се преценява дали съществува заплаха за тежки щети, особено значение трябва да се отдаде на уязвимостта на района, засегнат от изхвърлянето, обема, географското му местоположение и неговия обхват, както и на продължителността на изхвърлянето и преобладаващите метеорологични условия в съответния район.

Г. Въпрос 8: дискреционното правомощие на държавите членки съгласно член 7, параграф 2 от Директива 2005/35

110. Накрая накратко ще разгледам осмия преюдициален въпрос. С този въпрос запитващата юрисдикция по същество пита по какъв начин член 1, параграф 2 от Директива 2005/35 би трябвало да повлияе на тълкуването на член 7, параграф 2 от Директивата, който урежда правомощието на крайбрежната държава да заведе дело срещу транзитно преминаващ плавателен съд. Това е така, защото член 1, параграф 2 предвижда, че тази директива не възпрепятства държавите членки от приемане на по-строги мерки срещу замърсяване от корабите в съответствие с международното право.

111. От една страна, нищо в Директива 2005/35 не указва, че възможността за прилагане на по-строги правила за борба срещу замърсяването не се отнася до всички разпоредби на тази директива. Следователно по принцип възможността за прилагане на по-строги правила се отнася и до член 7, параграф 2 от Директивата.

112. От друга страна обаче, доколкото тези правила трябва да съответстват на международното право, държавите членки не могат да предприемат действия срещу чуждестранен плавателен съд по член 7, параграф 2 от Директива 2005/35, освен ако такова действие е допустимо съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП. Тази разпоредба определя, в съответствие с международното право, основанието за компетентност, която позволява на крайбрежната държава да заведе дело срещу чуждестранен плавателен съд. На практика това означава, че член 220, параграф 6 от КООНМП, разглеждан в контекста на съответните разпоредби на Конвенция Marpol 73/78, определя обхвата на компетентността на държава членка да предприеме действия срещу транзитно преминаващ плавателен съд в съответствие с член 7, параграф 2 от Директива 2005/35³⁵. Разбира се, дискреционното правомощие, предоставено на държавите членки съгласно Директива 2005/35, да приемат по-строги мерки за борба срещу замърсяването от кораби, се ограничава от приложимите международни норми, които съгласно правото на Съюза не трябва да бъдат нарушавани.

113. Във връзка с това обаче е важно да се подчертае, че доколкото не се превишават тези граници, при позоваване на компетентността по член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35 държавите членки могат да вземат предвид специалните характеристики и в зависимост от случая, уязвимостта на района, в който е станало изхвърлянето. Както поясних по-горе, тези характеристики са от значение, когато се установява

³⁵ Всъщност ми се струва, че възможността за прилагане на по-строги правила, посочена в член 1, параграф 2 от Директива 2005/35, се отнася най-вече до санкциите, които се налагат в случай на нарушение на съответните стандарти за замърсяване, установени в Конвенция Marpol 73/78. В това отношение съображение 5 от Директива 2005/35 се позовава конкретно на необходимостта от хармонизиране, по-специално за точно дефиниране на въпросното нарушение, случаите на освобождаване от задължение и *минималните правила за санкции*, както и за отговорностите и правораздаването.

дали нарушението на съответните правила на Конвенция Marpol 73/78 причинява (или заплашва да причини) тежки щети на въпросните интереси на крайбрежната държава по смисъла на член 220, параграф 6 от ККОНМП³⁶. С други думи, дори в рамките на ограниченията, установени с приложимите международни норми, държавите членки запазват значителна свобода на преценка, когато определят до каква степен при конкретните обстоятелства е подходящо започването на съдебни процедури срещу транзитно преминаващ чуждестранен плавателен съд за целите на адекватната защита и опазването на морската среда.

114. Следователно на осмия преюдициален въпрос следва да се отговори в смисъл, че независимо от разпоредбите на член 1, параграф 2 от Директива 2005/35 държавите членки не могат да разширяват своята компетентност за обезпечаване на изпълнението, предвидена в член 7, параграф 2 от Директивата, отвъд допустимото съгласно член 220, параграф 6 от ККОНМП.

IV. Заключение

115. С оглед на изложените доводи предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, отправени от Korkkein oikeus (Върховен съд, Финландия), по следния начин:

„Член 220, параграф 6 от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право, сключена в Монтего Бей на 10 декември 1982 г. (КООНМП) и член 7, параграф 2 от Директива № 2005/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно замърсяването от кораби и относно въвеждането на санкции, включително наказателноправни санкции, за нарушения, свързани със замърсяване, изменена с Директива № 2009/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, понятието „крайбрежието [или] свързаните с това интереси“ означава съвкупността от интересите на крайбрежната държава в териториалното море и изключителната икономическа зона, свързани с експлоатацията на морето и здравословна околна среда, и че от друга страна, понятието „ресурсите на нейното териториално море или изключителната икономическа зона“ включва и двата вида живи ресурси — каквито са представителите на флората и фауната, използвани за храна от оползотворяеми видове — и неживите ресурси.

Крайбрежната държава може да упражнява компетентност за обезпечаване на изпълнението, предвидена в член 220, параграф 6 от КООНМП и член 7, параграф 2 от Директива 2005/35, при положение че, от една страна, тази крайбрежна държава разполага с явни обективни доказателства, че чуждестранен плавателен съд е източник на изхвърляне, което нарушава приложимите международни норми и стандарти по отношение на замърсяване от кораби, и че от друга страна, с оглед на обстоятелствата в конкретния случай може да се предположи, че това изхвърляне заплашва да причини тежки щети на морската среда. Когато се преценява дали съществува заплаха за тежки щети, особено значение трябва да се отдаде на уязвимостта на района, засегнат от изхвърлянето, обема, географското местоположение и неговия обхват, както и на продължителността на изхвърлянето и преобладаващите метеорологични условия в съответния район.

³⁶ Полезно е още да се отбележи, че член 237, параграф 1 от КООНМП изрично посочва, че разпоредбите на КООНМП, свързани със защитата и опазването на морската среда, не нарушават конкретните задължения, поети от държавата по силата на специални конвенции и споразумения, сключени по-рано, които се отнасят до защитата и опазването на морската среда, и споразуменията, които могат да бъдат сключени, като се развият основните принципи, установени в КООНМП.

Независимо от разпоредбите на член 1, параграф 2 от Директива 2005/35 държавите членки не могат да разширяват своята компетентност за обезпечаване на изпълнението, предвидена в член 7, параграф 2 от Директивата, отвъд допустимото съгласно член 220, параграф 6 от КООНМП“.